

CLUJUL CRĂȘTIN

Priveghiați și vă rugați ca să nu intrați în ispită. (Mateiu, 26, 41). ■

CLUJUL CREȘTIN

ANUL III.

15 Februarie - 15 MARTIE 1937

No. 7-10

De ce să postim ?

Când se duc țocorii Toamna în țările calde, înainte de a pleca timp mai îndelungat nu mănâncă nimic decât numai nisip, pentru ca să le scadă grăsimea și astfel să fie mai ușori la sbor.

În felul acesta și sufletul nostru își va lua sborul spre cer, patria noastră de veci, cu atât mai ușor cu cât își va înfrâna mai mult trupul prin post.

Sf. Ion Gură de aur zice: „Dacă postim noi, atunci flămânzește și diavolul, care se satură prin păcatele noastre“. Acest sfânt ne îndeamnă zicând: „Postește, pentru că ai păcătuțit; postește, pentru că să nu păcătuiești; postește, pentru că să dobandești; postește, pentru că să poți ținea totdeauna ce ai câștigat“.

Sf. Ambroziu ne amenință: „Păzește-te bine să nu calci postul. Nu permite nici-odată, ca mâncările de pe acest pământ, să te facă nevrednic de ospățul ceresc“.

„Dacă ai avea un cal sălbatec — zice Sf. Augustin — care te-ar putea arunca ușor, oare nu i-ai detrage hrana pentru ca să-l îmblânzești prin flămânzire ?

De ce să nu-ți înfrânezi și trupul prin post? Cel ce nu refuză trupului său nici o plăcere iertată acela ușor îi permite și ceea ce este oprit. Episcopul Palade întrebând

odată pe cuviosul Doroteiu, că de ce postește atâta, acesta-i răspunde: „Ucid trupul acesta pentru că voiește să mă ucidă el pe mine.“

Postul nu înseamnă că sunt oprite numai anumite mâncări, ci că în rândul întâi sunt oprite păcatele. Sf. Honoriu zice: „Cel ce se reține numai dela mâncări, iar nu și dela păcate, acela este asemenea diavolului, care nu mănâncă, dar nu încetează de-a face rău.“

Nu mâncarea e rea și necurată, ci neascultarea și călcarea de poruncă. Fructul gustat de Eva și Adam în Raiu a fost în sine bun, însă era oprită gustarea lui. Cine postește numai de mâncare nu și de faptele rele, acela nu se mântuiește. Se spune — cred numai în poveste — că ceva criminali după ce au junghiat cu cuțitul pe un om, retrăgându-se în pădure la izvor, s'au așezat să mănânce pâine goală, fiind post. Tâind pâine cu cuțitul, tovarășu-i strigă: „uite mă, ni s'a stricat postul... s'a uns pâinea cu sânge de pe cuțit“. Ce orbire sufletească să vezi păcatul numai în mâncare și nu în călcarea poruncilor. Ce trist e să vezi creștinii noștri ferindu-se în post de lapte, iar de crișmă și de beție nu. „Nu postul — zice Sf. Ioan Gură de aur — ci adevărata postire mântuiește pe om.“

Nu reținerea dela mâncări, ci dela păcate trebuie observată întâi. Nu posti numai cu gura, ci și cu ochi, cu urechile, cu picioarele, cu mâinile, și cu toate membrele trupului tău. Postează-ți mâinile, păzindu-se curate de nedreptăți și de sgârcente; picioarele, ne îndreptând pașii lor spre treceri neiertate; postează-ți ochii, ne privind în jur cu dor și cu plăcere. Ar fi o nebulie a detrage dela gură mâncările oprite, iar ochilor a permite privirile păcătoase! Tu nu mănânci carne? Ei bine! Atunci nu-ți paște nici ochii asupra plăcerilor trupului. Postează-ți și urechile neascultând cu plăcere calomniile, bârfelile și clevețele. Postează-ți și gura prin aceea, ca să se ferească de vorbele urâte și de sudălmii. Ce ne folosește dacă nu mâncăm carne de animale, dar sfâșiem ca niște fiare sălbatece numele bun al de-a proapelui nostru".

Rău fac cei ce nu postesc, dar rău fac și cei ce postesc rău; acei ce văd păcatul ascuns numai în mâncare nu și'n inima și în faptele lor. Să postim ca Ninivitenii despre care zice Sf. Scriptură: „au început oamenii din Ninive post și au strigat către Dzeu și s'a întors fieștecare din calea s'a cea rea".

Postul s'a rânduit anume pentru a ne opri mai ușor dela păcate.

Sf. I. Gură de aur zice: „Trebuie să postim, căci după cum pământul prea gras și umed naște viermi, așa și trumpul îmbuibat în mâncări și beuturi este cuib cald pentru viermii ispitelor și postelor rele. Patimile trupului tânșesc și amorfesc în noi prin post, iar desmierdând trupul cu toată dulceața și pofta mâncărilor, atunci sburdă patimile rele în noi. Iată de ce trebuie să postim.

PĂR. SILVESTRU

Omul fără Patrie

O sală mare ticsită de lume. Tot felul de oameni, dar mai mulți erau muncitori dela fabrică. Era larmă mare. Oamenii erau agitați și abea așteptau să se înceapă adunarea. Știau că era vorba să hotărască cu cine să voteze în alegerile cari băteau la ușe.

În sfârșit, unul începu a vorbi dela tribună.

— Fraților și tovarășilor, încep eu el „Noi trebuie să fim oamenii unei lumi nouă, dacă voim să ne facem o soartă mai bună. Noi, muncitorii din toată lumea, trebuie să ne înfrățim. Să facem o singură tabără, peste granițele țărilor. Nu avem nevoie de State naționale, și nu putem vota cu partidele care vreau State naționale, și țări deosebite. Noi trebuie să în-

temeem o singură țară, a muncitorilor din toată lumea. Acea va fi patria noastră. De alte patrii nu avem nevoie. Vremea lor a trecut. Ele au fost întemeiate numai pentru a despărți pe oameni, și a-i ținea în robie. Patria mea e pământul întreg cu muncitorii lui. Numai proștii mai vor să lupte pentru o țară, pentru o patrie anume. Noi luptăm pentru împărăția muncitorilor din toată lumea. Nu putem vota decât partidul muncitorilor".

El vorbi încă multă vreme. Unii aplaudau, alții fluierau. Dar după ce a isprăvit el, s'a ridicat din sală un moș bătrân, și fără a se mai urca la tribună, începu a vorbi:

— Ce spui dumneata acum, nu-i lucru nou! Am auzit vorbind așa

înainte cu patruzeci de ani. Eram tânăr și m'am aprins și eu cum văd că se aprind acum unii. Ei bine, oameni buni, eu am crezut odată astfel de minciuni. Mi-am luat lumea în cap, crezând că nu mai am o patrie, și am plecat în America, unde auziam că sunt plăși bune. Când am plecat din sat, mi s'a făcut negru înaintea ochilor. Când am ajuns la graniță, eram bolnav cu sufletul, încât îmi venia să mă întorc, dar îmi era rușine. Din Hamburg însă n'am mers mai departe. Satul, Țara, Patria mea, mă prinse în brațe și n'am avut puteri să urc în vapor. Alții s'au dus, și nu departe vaporul acela s'a sfărâmat, înecându-se cu

sutele. Muncind prin orașe pentru a-mi câștiga banii de drum, în câteva săptămâni am ajuns acasă. De-alunci mi-am zis: Cine-și părăsește țara lui, Patria lui, e ca o corabie ce pleacă pe mare. Oricând se poate sfărma. Deaceea să nu-mi spui Dumnezeu că omul poate fi fericit și tare fără Patrie. Omul e tare și în siguranță numai la el acasă. După cum o corabie e în siguranță numai câtă vreme e în port. Omul fără Patrie e un nenorocit și un răzvrătit. Unul care e nemulțumit toată viața. Așa a lăsat Dumnezeu pe om: să aibă o vatră și o Patrie.

I. AGÂRBICEANU

Pagina mariană

Isus

*Din negurile vremii figură ideală,
Cu ochii adânci, cu fruntea cea înțeleaptă, pală
Cu mila ta nespusă, nădejdea celor mici,
Isuse, tot mai mare, mai mândru te ridici!
Curg valurile vremii și filosofii pier,
Știința stă năucă cu logică de fier,
Înțelepciunea noastră „bazată pe trecut”
Ți-ar răscoli și astăzi um zimbet ne'ntrecut,
De milă și durere! Noi rătăcim mereu!
Și pacea, fericirea sunt ș'azi la sânul tău!
Te vede iar mulțimea cea plină de amar,
Pe Munte, împărțindu-i dumnezeescul dar...
Tiberias î-și mișcă albastrul său de valuri...
Și de triumf pădurea deschide verzi portaluri,
Iar soarele resfrânge pe chipul tău lumină —
Mulțimea dela vale de „Fericiri” suspină!
Apostolii'n cutremur de cel mai sfânt extaz
Sunt cum î-i cutrepește al dragostei talaz!
Aud troznind toți stâlpii palatelor păgâne!
Și nu mai simt nici foame, cuvântul tău e pâne,
E pânea cea cerească, din slab ce face tare,
S'aducă jertfa păcii pe a lumii noi altare!*

Isuse, tu în care ș'a întrupat iubirea
 Și mila ei divină însăși Dumnezeirea,
 Tu Fiul Ei preadulce, curat și blând și sfânt,
 Ființa cea mai albă, de pe acest pământ,
 Coboară dintr'a vremii îndepărtată zare,
 Să luminezi mulțimea uitatelor altare!
 Să umilești trufașii, — tiranii să-i dobori:
 Să sameni ale păc i ș-ale iubirii flori!
 Sărăcilor adu-le curaj și mângăere,
 Blândețe varsă'n inimi, dă celor slabi putere,
 Și chiar pe cei-ce astăzi hulesc numele tău,
 Să-t ierți Isuse sfinte, cum iart'un Dumnezeu,
 Noi oamenii slăbit am și nu mai știm lerta:
 Avem nevoie mare de îndurarea Ta!
 Păcotele și astăzi ne face lupi haini
 Și farizeii ș'astăzi obraznici și stăpâni
 Ascund dreptatea sfântă sub forme păgânești:
 Coboară iar Isuse, Tu să ne stăpânești.

ALEXANDRU ACIU

Tămăioare

Din nou te aștept

Vânt răcoros străbate întu-
 nericul nopții. Nici un trecător
 nu-și mai poartă pasul prin
 aceste locuri. Uita-i întune-
 coasă și pustie la această oră.

Eu tot cel de altădată în
 acelaș loc, în acelaș timp, dar
 și acum nici-o mângăere. Aș-
 teptări zadarnice, căci Tu nu vii.

Luna-i pe sfârșite, doar abia
 a mai rămas un colț de pot-
 coavă din tot mărul rotund
 auriu ce-a fost mai zilele
 trecute.

Nădăjduiam că barem acum
 vei veni în sufletul meu...
 Dar... timpul își deapănă
 mereu fiecare clipă și nădejdea
 mea încet, încet scade. Inima
 mea simte o greutate. Ea
 suferă.

Ingenuncheat, cu ochii în-
 chiși, prin rugi ferbinți îmi
 strig durerea mea... Dece nu
 vii? Ori chemarea mea, a unei
 ființe care-și petrece timpul
 tânuind în singurătate; n'a
 găsit ecou în ființa ta... O,

vino, ai milă; destule ploi de lacrimi am vărsat.

O, vino Isuse, vino și taieți drumul neted spre aceste locuri părăsite, iar peste dragostea mea — un prigit al sorții — așterne aceiaș dragoste părintească până la capăt.

Eu sunt cel mai bun frate

cu înstrăinarea, și decăteori voi mai sta în acest loc al așteptărilor voi lăsa să-mi isvorască din colțul gurii un zâmbet amar și aceiaș lacrimă adevărata-mi v'a învióra chipul istovit pentru toldeauna — și apoi liniște și așteptare.

IOSIF POJAR

Cine mărturisește de Dumnezeu

Impăratul Traian, credincios religiei păgâne cu Zei și Idoli, întrebă odată pe Iosua, un cunoscător al Dumnezeului adevărat:

— Unde este Dumnezeul tău?

— Dumnezeul meu este pretutindeni, îi răspunse.

— Ai putea să mi-l arăți? reluă împăratul?

— Dumnezeul meu nu poate fi văzut, pentru că ochiul omenesc nu poate suporta mărirea lui.

Stăruind împăratul cu ironie să-i arate pe cel ce nu se poate vedea; Iosua îi zice:

— Ei bine dacă nu-ți pot arăta pe Dumnezeu, îți voi arăta totuși pe unul din slujitorii lui.

— Traian făcu semn că primește. Apoi fu învitat afară.

Era tocmai la amiază, când soarele strălucea pe Cer în toată splendoarea lui.

— Ridică-ți ochii, Impărate, și privești, zise Iosua, arătând spre Soare.

— Iată unul din slujitorii lui Dumnezeu

— Nu pot să mă uit la el, răspunse împăratul, lumina lui e prea strălucitoare, mă orbește.

— Cum? Nu poți privi în față unul din lucrurile sale, și pretinzi, împărate, să-l vezi chiar pe El?

Impăratul rămase încurcat și de atunci n'a mai făcut întrebări batjocoritoare la adresa Dumnezeului din

Cer, socotind că trebuie să fie un Dumnezeu mai presus de chipurile cioplite ale Idolilor.

I. POLICARP

Adevărata înțelepciune

Cartea sfântă ne spune că începutul înțelepciunii e frica de Dumnezeu.

Într-o zi un îngâmfat zicea unui credincios:

— Ce, sunt copil să mă tem de Dumnezeu?

Credinciosul răspunse:

— Rău destul că nu lapezi odată această orbie a truției tale.

După un timp, iată că omul cel îngâmfat veni la cel credincios. Ii zise:

— M'a alungat din casă feciorul meu. I-am pus-o pe numele lui, înțelegându-ne ca el să mă îngrijească cât voi trăi. Și acum m'a luat cu ciomagul, dându-mă afară din casă ca pe un câine.

Cel credincios i-a răspuns: Nu te supăra, frate, dar se vede treaba că feciorul d-tale te-a auzit când spuneai că nu te temi de Dumnezeu. Auzindu-te azi, auzindu-te mâine, și-a zis și el:

— Dacă tata nu se teme de Dumnezeu, de ce m'aș teme eu de tata? Din acest motiv te-a alungat. Dar vinovat de aceasta nu este feciorul ci numai d-ta, pentru că adevărata înțelepciune este frica de Dumnezeu.

GELU

CUPRINSUL :

Păr. Silvestru : De ce să postim ?
I. Agârbiceanu : Omul fără Patrie.
Alexandru Aciu : Isus.

TĂMĂIOARE

Iosif Pojar : Din nou te aștept.

ORDINUL AL III-LEA

Regulele Terțiarilor.

I. Policarp : Cine mărturisește de Dumnezeu ?

Gelu : Adevărata înțelepciune.

Ordinul al III-lea

Regulele Terțiarilor

(PRESCURTARE)

I. IN FIECARE ZI :

1. Terțiarii să asculte sf. Liturgie, dacă le este cu putință.

2. Să spună de 12 ori Tatăl nostru, Născătoarea de Dumnezeu și Mărire Tatălui.

3. Să facă rugăciune înainte și după mâncare

4. Să facă seara cercetarea cugetului și să se căiească de greșelile săvârșite, cu propunerea de a se îndrepta.

II. IN FIECARE SĂPTĂMANĂ.

1. Să nu mănânce carne Miercuri.

2. Să postească Vinerea.

III. IN FIECARE LUNA.

1. Să se spovedească și să se împărtășească.

2. Să ia parte la adunarea religioasă

3. Să facă o pomană, cuvenită, pentru confracți nevoiași și pentru podoba cultului Dumnezeiesc.

IV. IN FIECARE AN.

1. Să postească în ajunul sărbătorii Sf. Francisc (3 Octombrie) și al neprihănitei Zămislirii (7 Dec.)

V. INTOTDEAUNA.

1. Să mărturisească credința cu curaj și fără respect omenesc, Să aibă supunere și dragoste către biserica Catolică și către Locțiitorul Lui Isus Cristos.

2. Să poarte micul scapular și cinătoarea.

3. Să se ferească în toate de lux și de eleganță rafinată.

4. Să nu ia parte la baluri, la spectacole imorale și la orice petrecere nepotrivită.

5. Să fie cumpătați în mâncare și băutură.

6. Să instruiască propria familie prin pilde bune, îndemnând pe toți la faptele creștinești și deprinderi evlavioase.

7. Să se ferească și să nu învoiască cetirea cărților imorale (rele).

Art. V. DIN CAPITOLUL III.

Dacă cineva n'ar putea îndeplini cele prescrise în aceste reguli, să știe că prin aceasta nu cade în nici un păcat, afară dacă călcarea ar fi împotriva legii lui Dumnezeu, ori a poruncilor Sfintei Biserici.